

Den desátý (17.07.2023)

V noci pršelo. Zpočátku mi to vyhovovalo, pak jsem však byl nucen se jít podívat ven. Už se mi to tolik nelíbilo. Lezl jsem s mokřýma nohama do spacáku. Přemýšlel jsem i jak je doma. Jana je stejného ražení jak já a opravdu jsme spolu procestovali plno míst za použití stanu. Bohužel to však najednou začne přinášet více potíží, než těch slastí. To pak nemá smysl a tak Jana před asi 3 roky prohlásila, že do stanu už nepojede. Pokud člověk je od partnera delší dobu, pak se teprve začne uvědomovat, co dobrý partner pro něj znamená. Letos jsem sice nebyl ze strany Jany časově omezován, ale tak nějak jsme se domluvili, že mi asi 10 dní bude stačit. Chvilí po dešti poslouchám noční zvuky. Je mi jasné, že jsem totálně probuzen a tak jen tak neusnu. A tak si přehrávám kousky svého Soumarského života a vzpomínám na splouvání Vltavy a všeho. Mám pocit, že opravdu teď si z ochrany přírody někdo dělá živnost. Četl jsem i článek, jak požár v Českém Švýcarsku přinesl totální průšvih. Je asi rok po něm a vědci se nestačí divit, co se děje. Les se obnovuje fantastickou rychlostí. Začínají se zde objevovat nové druhy brouků a vše se pomalu, ale jistě, vrací do původních kolejí. Opravdu jsem názoru, že ochrana přírody se nedá regulovat až do vrstvy jedince. Zcela jistě by starý Soumaráček nevyhodil plastovou flašku na cestu. A aby to nikdy neudělal, tak na to asi nepomůže zákon, ale výchova. A ta výchova začíná u našich dětí. Moje děti si Soumaráku užili dost a oba si to zde zamilovali. Pokud však budeme se svými potomky jezdit a létat do destinací, kde je žrádlo v ceně a stále po nás někdo něco bude uklízet, pak opravdu nevím, jak se bude chovat takové dítě v přírodě. Tedy naše investice musí být do řádné výchovy a ne do nějakých přiblblých přírodních policajtů. Copak v této oblasti mám jasno. Bohužel nemám jasno v oblasti našeho státu. Když slyším mluvit některé poslance, pak fakt nevím. Zrovna tak přemýšlím, jak nějaký přibblý podnikatel Kožený si v tom Karibiku může užívat. Přijde on někdy v závěru svého života na tu „přírodní slast?“. Zkrátka to uvědomění si, že ne bohatství peněžní, ale bohatství jiné, nám tu slast přináší?

Zrovna tak v závěru svého života přemýšlím nad různými „obraty“, kterých jsem byl svědkem. U něčeho jsem byl a dokonce jsem si říkal, že by bylo dobré napsat o tom knihu. Těžko by mohla kniha vyjít v době, kdy „oni“ ještě žijí. Ne, nechme to vše v zapomnění. Dokonce i pan Klaus si nemohl vzpomenout, zda někde ty peníze nezůstaly.

Z těchto myšlenek mne vyruší další vlna deště. Zná někdo něco krásnějšího, než je bubnování kapek do celt? V mládí jsem to moc rád neměl, protože celta byla ještě z 2. světové války a skoro pokaždé začala propouštět. Tento stan však je čínský a mám ho již asi 8 roků. Nic nepropouští a je super. Lehce se otáčím po nové karimatce a tvrdě usínám.

Kolem asi 7 hodiny se probouzím. Déšť ustal. Je relativně teplo a tak vylézám ze stanu. Vše je nádherně mokré. Jdu pomalu po louce, v tom krásném tichu a blížím se k Vltavě. Pravděpodobně můj poslední den zde. Mokrá tráva a bosá chůze v ní, mi přináší slast srovnatelnou jen málo s čím. Musím se smát, protože se mi vybavuje zážitek s Radkem OK1VRR, když jsme se v dešti vraceli do tábora z Volar. Cesta byla tak rozbahněná, že nám bylo líto bot. Radek si je sundal a šli jsme jen tak bosí. Bahno nám prolézalo skrz prsty a my vlastně objevili další životní slast HI.

Dělám poctivou hygienickou očistu. Všimám si, že hovada si počkala, až se nemydlím voňavým mýdlem a pak teprve demonstrovala svoje kusadla. Potvory, čert vás vem. Dělám si kávičku a opět relaxuji. Bohužel ji nestačím dopít a musím zalézt do auta.

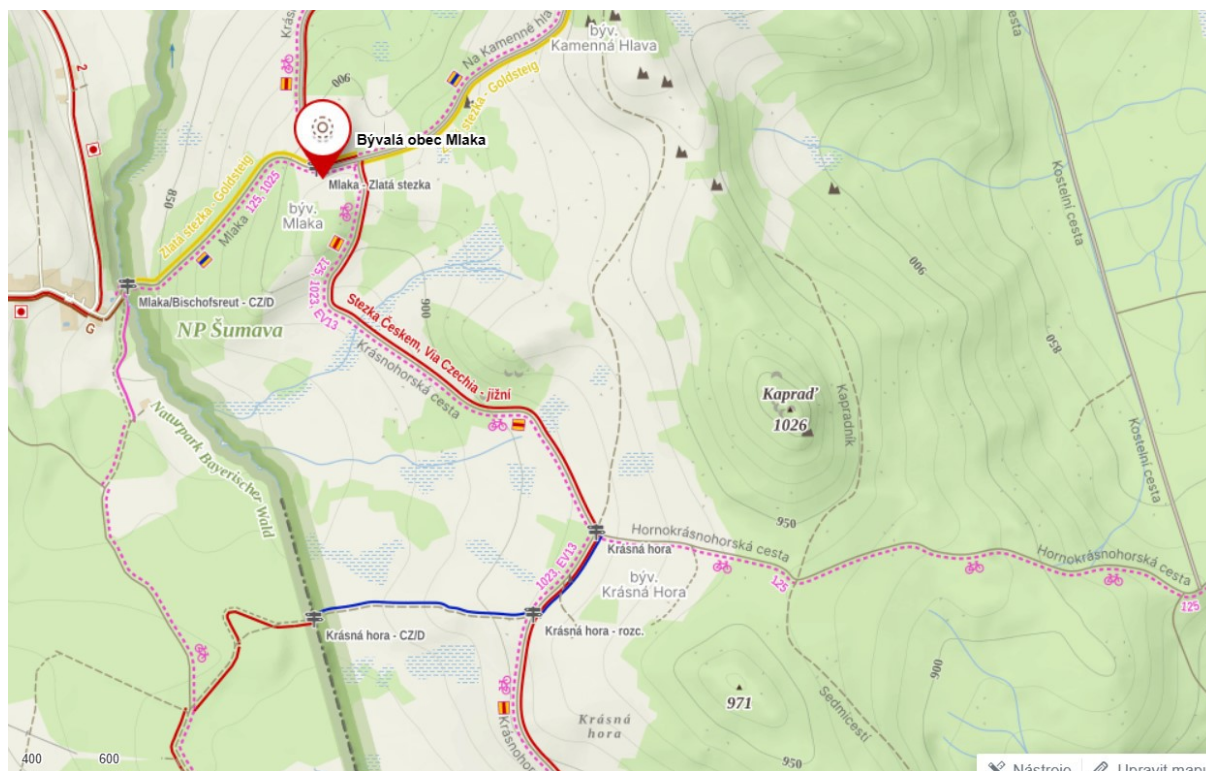

Libor ještě spí. Nakonec se rozprší docela dost. Ale i pohled přes mokré okno mne nabíjí.

Ta příroda je skvělá i tak. Opět se musím usmívat, pro mozkové asociace. Asi před 10 roky jsme s Janou spali ještě v bývalých kasárnách v Českých Žlebech. Večer byla bouřka a hrozně pršelo. Nakonec předpověď říkala, že už to je pryč. Vyrazili jsme s Janou přes Kamennou hlavu směrem do Nového Údolí.

Bohužel nás opět chytnul dosti prudký déšť. Jen taktak, jsme se dostali pod přístřešek u Krásné Hory.

Zde byli nějací mladí turisté. Pozdravili jsme se a přes nezávaznou komunikaci jsme se dostali i k tomu, proč jsou tak mokří a kde vlastně byli. Mohlo jim být tak kolem 19 roku. Oba velice fajn. Člověk si dovede představit, že v tomto věku mladí touží se dostat do teplé a suché postele. Tito dva však zřejmě chtěli i něco jiného. Nakonec děvče se rozmluvilo. Jsou prý spolu už asi půl roku. Její chlapec ji vypravoval o krásách Šumavy a o slastech, které přichází po ujití 20km. O slastech z toho, když se přespává jen tak pod celtou. Měla ho moc ráda a chtěla to vše zkusit. Ovšem to co zažila, bylo malinko něco jiného. Chtěli být i mimo cesty a tak se prý rozhodli, že přespí pod kopcem Kaprad'. Bohužel se prý přihnala bouřka a blesky byly tak šílené, že jen důvěra ve svého partnera a jeho zkušenosti ji nedovolovaly, aby se z ní stala Viktorka. Prý ho chytl a držela se ho jako klíště. Vše řádně přežili, i když byli celí mokří. Když dívka domluvila, její hoch ji dlouze políbil. Nemohl zažít větší vyznání lásky. Byli jsme s Janou naměkko. Je nám jasné, že tito dva si zkusili v raném věku něco podobného, co je bude asi čekat. Důvěra jednoho v druhého. Tito dva zcela určitě nebudou zahazovat plastové lahve a vytrhávat vzácné rostliny.

Déšť pomalu ustává.

Měl jsem plán navštívit OKFF Jilmová skála. Ovšem do toho mokra se mi moc nechce. Flákám se, občas zajdu i na pivko. Taky vyřizuji svůj dluh za ubytování. Nakonec se vracím ke Kotvě na pravém břehu. Dostávám i pozdrav od svého kamaráda. Vrátil se z Egypta a má problémy takového rázu, že se nesmí vzdálit daleko od nejmenší místnůstky ve svém bytě. Dokonce je to tak veliké, že má nasazený i antibiotika. Prý ho čeká ještě jedna dovolená v Turecku. Ptá se mne, kde trávím dovolenou já. Abych mu to nemusel celé znovu a znovu vysvětlovat. Natáčím speciálně pro něj video.

<https://youtu.be/gBid1aFbQbE>

<https://youtu.be/66PviYryTB0>

Těžko lze zachytit náladu na tábořišti. Snad jen z ukázky veřejné večerní zábavy.

<https://youtu.be/MicxNuTa1o0>

Ta poslední dáma co mi mává, je Eva. Je to správce tábora. Já ji pamatuji ještě jako rozvernou holčičku. Její máma byla skvělá. Starala se na levém břehu o bufet. Zcela určitě jsem již někde psal, jak Radek OK1VRR ráno chodil pro rohlíky (rok asi 1998). Vstával již před sedmou. Jana mi pak vyčítala, že Radek je tak strašně obětavý, že i kvůli nám vstává, abychom měli rohlíčky čerstvé. A já prý jen chrápu. Byl jsem zahanben. Při první další příležitosti (zvuk zipu stanu), jsem rychle vstal a šel tajně za Radkem. V 7 hodin maminka Evy otevírala bufet. Seděli tam spolu a dávali si rumíky. Jo takhle je to s těma rohlíčkama.... Jsem kamarád a tak to vyzrazuji až nyní.

Po své mamince to pak převzala Eva. Je zde plno příhod kolem, ale to se netýká mne a tak o tom nebudu mluvit. Chvilí poslouchám kapelu a nakonec se vracím ke stanu. Dostávám šílenou chuť na rybičky.

Ty si vždy servíruji na čistém ubrusu HI. Jdu pak za Romanem, který je znám, jako fantastický přírodní kuchař. No podívejte sami, co si uvařil.

Zítřejší odjíždí i Libor. Šel se tedy rozloučit s Mirkem a Dášou, našimi starými známými z loňska. Čekám na dobu, kdy se objeví Vega. Pak jdu spát. Je to poslední noc na SRH2023. Bylo mi zde krásně. Děkuji ti přírodo a kamarádi. Dá-li Pánbůh, snad bude i na SRH2024.